

Ihme vai rukousvastaus

Itsellä on tunne aina välillä, kuinka sitä vaeltaa ihmeestä ihmeeseen.

Rukousvastauksesta rukousvastaukseen.

Tässä täytyy huomata, että EI on myös vastaus. Ja usein hyvä sellainen.

Me voimme olla myös ihmeen välikappaleita. Kerran Helsingissä menin bussiin enkä ollut varma, riittääkö ladattavan korttini varat lipun ostoon. Painoin varmuuden vuoksi kämmeneni pohjalle 2 euron kolikon. Ladattava korttini riitti. Vaihdoin kiireellä bussista metron ajatukseni kirjassa, jota luin.

Luin kirjaa metrossa syventyneesti. Aloin hahmottaa takaani äänen, joka sanoi tasaisin väliajoin: "Voitko sinä auttaa minua?"

Vastauksia ei kuulunut. Ääni koveni ja osui kohdalleni. Siinä seisoj nuori downpoika, joka kysyi minulta: "Voitko sinä auttaa minua?"

Katsoin poikaa syvälle silmiin ja kysyin: "Miten?" "Unohtin rahan kotiin ja minun pitää vaihtaa bussiin." Ojensin käteni, avasin hitaasti kämmeneni, johon kolikko oli unohtunut. Poika otti rahan, sanoi kiitos. Minä nyökkäsin ja huomasin, miten ympärillä ruuhkametrossa seisovat ihmiset katsoivat minua kuin taikuria. Jotkut vilkuilivat ja etsivät piilokameraa. Ja minä. Minun sydämeni lauloi. Rehellisesti puhuen ajattelin hetken, että olin ollut enkeli. Kai niitä kärtyisiä enkeleitäkin on.

Minä olen tavannut Ylivieskassa paljon ihmisiä, jotka ovat olleet enkeleitä. Niin työyhteisössä kuin arjessa. He eivät tiedä olleensa sitä. Eivät tiedä, kuinka vahvasti sydämeni on läikähtänyt ilosta ja lämmöstä monen ihmisen tekojen ja sanojen, hymyjen ja virnistysten takia. Hiljainen viikko on hyvä aika kiittää niistä hetkistä. Hiljaisesti.

Riika Talvitie, vs. seurakuntapastori

P.S. Niille, jotka eivät Helsingin liikennelaitosta tunne: sisään metron tullessa lippuja ei tarkasteta, tosin riski tarkastusmaksusta on, bussiin ei tuolloin päässyt ilman lippua sisään.

